

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 10Csp/64/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5616206771
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Mochnáčová
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2017:5616206771.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš, sudkyňou JUDr. Martinou Mochnáčovou, v právnej veci žalobcu: Intrum Justitia Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, zastúpený JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 37 927 795, proti žalovanému: K. V., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom X. XX, XXX XX X., aktuálne P. G. F., B. XXX/XX, XXX XX F., v spore o zaplatenie 2.290,05 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 138,84 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 11,61 eur od 21. 02. 2016 do zaplatenia, 8% ročne zo sumy 42,41 eur od 21. 03. 2016 do zaplatenia, 8% ročne zo sumy 42,41 eur od 21. 04. 2016 do zaplatenia, 8% ročne zo sumy 42,41 eur od 21. 05. 2016 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšku sa žaloba zamieťa.

III. Žalovanému sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou okresnému súdu dňa 28. 09. 2016 sa právny predchodca žalobcu, spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 2.290,05 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne od 11. 11. 2013 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. Uviedol, že so žalovaným uzatvoril dňa 22. 02. 2010 Zmluvu o pôžičke č. 5005050, na základe ktorej poskytol žalovanému celkovú sumu 5.850,- eur. Žalovaný mal pôžičku splatiť v pravidelných 75-tich mesačných splátkach po 78,- eur. Do dnešného dňa žalovaný uhradil z uvedenej sumy 3.042,- eur. Vzhľadom na to, že žalovaný porušil svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku, resp. jednotlivé povinné splátky riadne a včas, žalobca dňa 30. 10. 2013 listom - Predžalobná upomienka vyzval žalovaného k okamžitej úhrade všetkých dlžných splátok jednorazovo. Do dnešného dňa žalovaný dlžné splátky neuhradil. Celkový dlh žalovaného ku dňu podania žaloby predstavoval sumu 2.290,05 eur. Žalobca si v spore zároveň uplatnil aj zákonné úroky z omeškania, nepožadoval však zaplatenie zmluvnej pokuty. K žalobe bola pripojená Zmluva o pôžičke zo dňa 22. 02. 2010 vrátane Všeobecných obchodných podmienok, Predžalobná upomienka zo dňa 30. 10. 2013, ako aj doručienka o doručení danej listiny žalovanému a Prehľad splátok a úhrad na meno klienta K. V. č. 5005050.

2. Žalovaný sa k podanej žalobe písomne nevyjadril.

3. Okresný súd vykonal dokazovanie v zmysle ustanovení Civilného sporového poriadku, pričom zistil skutkový stav nasledovne.

4. Právny predchodca žalobcu, spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. poskytol žalovanému na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 22. 02. 2010 finančné prostriedky vo výške 3.180,84 eur, ktoré mali byť vrátené v pravidelných 75-tich mesačných splátkach po 78,- eur. Ročná úroková sadzba bola dojednaná na 24,12%, RPMN predstavovala 24,12%, priemerná hodnota RPMN dosiahla 18,45%. Celková suma pôžičky bola 5.850,- eur, celkové náklady spotrebiteľa 2.669,16 eur a konečná splatnosť pôžičky bola určená na 75 mesiacov. Pôžička bola účelovo viazaná, a to na úhradu iných dlhov, ktoré mal žalovaný voči právnemu predchodcovi žalobcu a voči X., a.s., a to v sume 653,04 eur (Zmluva č. 6027521), v sume 980,- eur (Zmluva č. 6038362) a v sume 1.547,80 eur (Zmluva č. 22499834).
5. Z obsahu bodu 6.2. Všeobecných obchodných podmienok vyplýva, že pokiaľ nie je v Splátkovom kalendári alebo v Zmluve alebo v Podmienkach alebo VOP stanovené inak, sú splátky splatné do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci.
6. Z obsahu bodu 6.3. Všeobecných obchodných podmienok vyplýva, že v jednotlivých splátkach je zahrnutý dohodnutý anuitný úrok, príslušná časť istiny a poistenie.
7. Z obsahu bodu 6.4. Všeobecných obchodných podmienok vyplýva, že prvá splátka je splatná nasledujúci mesiac po uzatvorení zmluvy alebo doručení služby, pokiaľ nie je dohodnuté inak.
8. Na základe Prehľadu splátok a úhrad na meno klienta Zdeno Brezina č. 5005050, mal súd nepochybne preukázať, že žalovaný uhradil na základe Zmluvy zo dňa 22. 10. 2010 celkovú sumu 3.042,- eur
9. V zmysle Predžalobnej upomienky zo dňa 30. 10. 2013 vyzval právny predchodca žalobcu žalovaného na okamžitú úhradu všetkých splátok jednorazovo, pričom uviedol, že celková istina dlhu predstavovala 2.839,20 eur, ktorú mal žalovaný zaplatiť najneskôr do 3 dní od doručenia tejto upomienky. Listina bola žalovanému doručená dňa 07. 11. 2013.
10. Na základe návrhu žalobcu Consumer Finance Holding, a.s. a spoločnosti Intrum Justitia Slovakia s.r.o. zo dňa 23. 03. 2017 rozhodol súd uznesením sp. zn. 10Csp/64/2016 zo dňa 15. 06. 2017 o pripustení vstupu spoločnosti Intrum Justitia Slovakia s.r.o. na miesto doterajšieho žalobcu.
11. Po právnej stránke posúdil okresný súd vzťah sporových strán založený zmluvou zo dňa 22. 02. 2010 ako vzťah zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, keďže právny predchodca žalobcu konal pri uzatváraní zmluvy v rámci predmetu svojho podnikania, keď žalovanému poskytol pôžičku a spotrebiteľ, teda žalovaný, nekonal v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Na uvedenú zmluvu bolo nevyhnutné aplikovať ustanovenie § 4 uvedeného zákona, a to v znení účinnom ku dňu 22. 02. 2010. V zmysle § 4 ods. 2 písm. i/ daného predpisu bol povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere údaj o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.
12. Z obsahu predloženej zmluvy je zrejmé, že táto vymedzila výšku pôžičky, výšku splátok, ako aj sadzby ročnej percentuálnej miery nákladov. Výška splátky pôžičky predstavovala 78,- eur, avšak daná suma nie je členená v zmysle spomínaného ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Zmluva neobsahovala priamo v texte štruktúrované spresnenie jednotlivých zložiek danej splátky, a to rozčlenením na istinu, poplatky a úroky, čo malo za následok posúdenie úveru ako bezúročného a bez poplatkov (§ 4 ods. 3 posledná veta zákona č. 258/2001 Z. z.).
13. V tejto súvislosti považoval okresný súd vzhľadom na obsah rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-42/15 venovať pozornosť argumentácii tejto súdnej autority, a to v kontexte naznačeného výkladu ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z. Predovšetkým bolo nevyhnutné posúdiť, či závery prijaté Súdnym dvorom EÚ vo vzťahu k otázke štruktúry splátok v zmluve o spotrebiteľskom úvere možno aplikovať na danú vec.
14. Súdny dvor na základe prejudiciálnych otázok položených Okresným súdom Dunajská streda okrem iného v rozhodnutí uviedol, že článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice (pozn. Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS) sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej

splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.

15. Článok 23 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

16. Na tomto mieste sa žiada zdôrazniť, že Súdny dvor EÚ poskytuje výlučne výklad európskej legislatívy, nie vnútroštátneho práva, teda v danom prípade nevykladal zákon č. 258/2001 Z. z., resp. ďalší predpis, ktorý ho nahradil (zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch) a jeho relevantné ustanovenia, ale smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS.

17. Niet žiadnych pochybností, o tom, že slovenská úprava ide nad rámec smernice č. 2008/48/ES a celkom jednoznačne požaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere definovala tak splátky istiny, ako aj splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica č. 2008/48/ES, (ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, teda zákaz odchýlenia od ustanovení smernice vo vnútroštátnom práve), je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“ (§ 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom k 22. 02. 2010). K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa úver v zmysle § 4 ods. 3 považuje za bezúročný a bez poplatkov.

18. Smernica EÚ, ktorá bola zjavne implementovaná do nášho právneho poriadku nad jej rámec a v rozpore s ustanovením o úplnej harmonizácii, nemôže mať priamy účinok, teda zakladať práva a povinnosti priamo sporovým stranám - pôsobiť horizontálne. Teória a prax Súdneho dvora EÚ vychádza z premisy, že takáto situácia môže následne viesť k použitiu tzv. eurokonformného výkladu vnútroštátnej normy (tzv. nepriamy účinok smernice), ktorý má však svoje medze už judikované rovnako Súdny dvorom EÚ.

19. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ je rozsah nepriameho účinku smerníc spočívajúci v eurokonformnom výklade vnútroštátnej regulácie vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Spolupôsobenie týchto dvoch právnych poriadkov sa prejavuje nasledovne: musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa smernice, musí ísť o výklad za použitia vnútroštátnym poriadkom a probovaných výkladových metód (jazykovým logicky, systematickým, historickým, teleologickým výklad), nesmie sa jednať o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady.

20. Súdny dvor medze nepriameho účinku smernice prehľadne zhrnul vo veci Adeneler, C-212/04 zo 4. júla 2006, keď uviedol, že „povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity, a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva“.

21. Vzhľadom na explicitné znenie zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v časti povinnosti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, ak by vnútroštátny súd po rozsudku Súdneho dvora EÚ C 42-15 vložil toto ustanovenie eurokonformne tak, že zmluva nemusí obsahovať členenie splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne v otázke, kedy je zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov, doslova by „zlomil“ vnútroštátne právo a toto vnútroštátne právo by nahradil smernicou EÚ (čo je postup typický pre priamy účinok). Nakoľko sa ale jedná o spory medzi jednotlivcami, priamy účinok smernice je vylúčený (teda môžeme uvažovať iba o účinku nepriamom) a naznačený postup nebude možný, pretože by sa jednalo o výklad práva contra legem.

22. Žiada sa uviesť, že výklad zákona č. 258/2001, resp. následnej úpravy formulovanej v zákone č. 129/2010 Z. z. nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Pojem právnej

istoty je v slovenskom Civilnom sporovom poriadku vyjadrený v článku 2 ods. 2 ako „stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo“. Ustálená judikatúra slovenských súdov podala (a aj podáva) stabilný výklad ustanovenia zákona ohľadom potreby štruktúrovania splátok spotrebiteľského úveru (napr. rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/642/2014, rozsudky Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/256/2013, sp. zn. 6Co/30/2017, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/21/2015, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/243/2014, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/47/2015) a na jej prelomenie niet žiadneho dôvodu. Na to, aby bolo možné vykladať zákon v súlade so smernicou, bolo potrebné zákon č. 258/2001 Z. z. novelizovať a zosúladiť s textom smernice, inak by sa jednalo o výklad práva contra legem a bola by porušená zásada právnej istoty.

23. Vzhľadom na uvedené závery, keďže okresný súd považoval poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, priznal žalobcovi len nezaplatenú časť istiny v sume 138,84 eur (pôžička v sume 3.180,84 eur mínus zaplatená suma 3.042,- eur).

24. Žalobca si uplatnil v spore aj úroky z omeškania, preto postupoval okresný súd v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. Pokiaľ ide o sadzbu úrokov z omeškania a moment, od ktorého si žalobca tento nárok uplatnil, okresný súd sa s časťou žalobného návrhu nestotožnil. Predovšetkým treba poukázať na fakt, že v danom prípade súd posúdil úver ako bezúročný a bez poplatkov, z ktorého dôvodu bolo nutné vychádzať z výšky splátky pôžičky v sume 42,41 eur (3.180,84 eur ÷ 75). K uvedenému súd poukazuje na bod 6.3. VOP, z ktorého vyplýva, že v splátke je zahrnutý aj úrok vrátane poistenia, čo viedlo súd ku korekcii výšky splátky. Pokiaľ žalovaný na základe zmluvy o pôžičke doteraz zaplatil 3.042,- eur, uhradil tak 71,73 splátky, z čoho súd vyvodil, že žalobcovi patril nárok na zaplatenie časti splátky č. 72 splatnej vo februári 2016 (11,61 eur) a splátok č. 73-75 splatných v marci až máji 2016 v celom rozsahu. V zmysle uvedených úvah teda žalobca nemal oprávnenie pristúpiť k tzv. zosplatneniu úveru v celom rozsahu, a to na základe listu zo dňa 30. 10. 2013 (Predžalobná upomienka), pretože v tom čase žalovaný nebol v omeškani. Žalobcovi preto patrí úrok z omeškania v zmysle pôvodne dohodnutého splátkového kalendára. Jednotlivé splátky pôžičky boli splatné do 20. dňa v mesiaci (bod 6.2. VOP), z čoho vyplýva, že úroky z omeškania možno priznať od 21. dňa v mesiaci. V prípade splátky č. 72 sa mohol žalovaný dostať do omeškania dňa 21. 02. 2016, v prípade splátky č. 73 dňa 21. 03. 2016, v prípade splátky č. 74 dňa 21. 04. 2016 a v prípade poslednej splátky dňa 21. 05. 2016. Ku dňu 21. 02. 2016 predstavovala základná sadzba W. 0,05% ročne, v prípade ďalších splátok splatných od 21. 03. 2016 predstavovala táto základná úroková sadzba 0% ročne. Na základe uvedeného preto súd rozhodol spôsobom uvedeným vo výroku rozsudku, keď žalobcovi priznal úroky z omeškania jednotlivo za každú splátku č. 72 - 75 a to s odkazom na ustanovenie § 3 nariadenia č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom do 31.1.2013.

25. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 CSP, pričom vychádzal z čiastočného úspechu žalovaného v spore. Tento dosiahol úspech v rozsahu 93,94%, čomu zodpovedá úspech žalobcu v rozsahu 6,06%. Úspech žalovaného tak predstavuje 87,88%; žalovaný však v spore ostal v plnej miere pasívny, z ktorého dôvodu súd rozhodol tak, že mu nepriznal nárok na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať v lehote 15 dní od jeho doručenia odvolanie na Okresnom súde Liptovský Mikuláš. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. O odvolaní rozhodne Krajský súd v Žiline.

Podľa § 363 CSP, sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.